

Arrest

nr. 55 685 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM loco advocaat B. SOENEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 mei 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 29 september werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Sri Lanka, meerbepaald uit Jaffna. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. Als kind verhuisde u met uw familie naar Colombo, de hoofdstad. Uw vader werkte in een tempel in Colombo. Veera Subramanyam was de baas aldaar in die tempel U en uw familie woonden in een huis dat aan die tempel verbonden was. Volgens uw verklaringen zou uw vader beschuldigd zijn van betrokkenheid in het verbergen van wapens in het jaar 2002. Nadien zou uw vader zijn gedood. Uzelf zou onder druk hebben gestaan van de Karuna fractie, een fractie van de LTTE die zich had afgesplitst en nadien samen werkte met de overheid. Ze wilden dat

u ofwel de leden van de LTTE zou ontmaskeren ofwel dat u lid werd van hun fractie. De mensen van de Karuna fractie zouden u in februari 2008 aan de politie hebben overgedragen. Ze beschuldigden u van lidmaatschap van de LTTE. U zou ongeveer drie maanden lang zijn opgesloten in een politiebureau in Kottahena in Colombo. U zou zijn vrijgekomen op 27 mei 2008, nadat Veera Subramanyam (de verantwoordelijke van uw tempel) geld betaalde voor uw vrijlating. Daarna verbleef u kort in de tempel en nadien verbleef u ongeveer vijf maanden lang bij een Singalese vrouw die uw reis naar België zou hebben geregeld. In juni 2008 zou Veera Subramanyam zijn doodgeschoten door leden van de Karuna fractie. U reisde uiteindelijk langs voor u onbekende landen illegaal per schip en per trein naar België waar u op 27 mei 2009 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakt u aannemelijk dat u, bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka, alsnog zulk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u geen enkel document of ander begin van bewijs voorlegde tijdens de asielprocedure. U legde noch enig document voor ter staving van uw beweerde identiteit, noch ter staving van uw beweerde afkomst en woonplaatsen, noch ter staving van uw beweerde asielrelaas en noch ter staving van uw beweerde reisweg naar België (zie gehoorverslag CGVS p.9).

Ten tweede moet het CGVS vaststellen dat u verklaarde Sri Lanka te hebben verlaten op 27 april 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.4 en 11). U voegde daaraan toe dat de reis naar België ongeveer één maand zou hebben geduurd (zie gehoorverslag CGVS p.12). Uiteindelijk vroeg u op 27 mei 2009 asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, dat op 2 januari 2009 uw vingerafdrukken zijn genomen in Griekenland. Zelfs nadat u geconfronteerd werd met deze informatie, gaf u niet toe dat u reeds op 2 januari 2009 in Griekenland was (zie gehoorverslag CGVS p.17). Bij confrontatie gaf u aan dat we moesten bellen ter bevestiging van wat gebeurde met uw vader en familie. Echter is dit geen afdoende verklaring om duidelijkheid te scheppen tussen enerzijds uw verklaring pas te zijn vertrokken uit Sri Lanka op 27 april 2009 en anderzijds de vaststelling dat uw vingerafdrukken zijn genomen in Griekenland op 2 januari 2009.

Ten derde stelt het CGVS vast dat uw verklaringen niet coherent zijn, soms chronologisch verkeerd, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid er van. Zo verklaarde u niet te weten of Killinochi, de hoofdplaats van de LTTE, al dan niet in handen van het leger was toen u vertrok uit Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS p.18). Killinochi is op 2 januari 2009 in handen gevallen van het leger. Het is niet geloofwaardig dat u als Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka, niet beter op de hoogte zou zijn van het verloop van de oorlog. Dit is des te meer zo daar u in het Zuiden verbleef én er toegang had tot nieuws (zie gehoorverslag CGVS p.14). Meer specifiek kan toch verwacht worden dat u van het al dan niet vallen van Killinochi, de zogenaamde hoofdstad van de LTTE, op de hoogte zou zijn. Dat u dit niet wist bevestigt bovenstaande vaststelling dat u zich toen al niet meer in Sri Lanka bevond. Verder verklaarde u verder dat u werd opgepakt door leden van de Karuna fractie die u aan de politie uitleverden. Echter was u verkeerd in uw verklaringen rond de persoon Karuna in die periode. Van een Tamil die toegang tot het nieuws had én die in die periode in Sri Lanka was, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat die meer op de hoogte is van wat er met Karuna gebeurde en gebeurt, zeker indien men door diens fractie bedreigd wordt. In casu gaf u aan dat Karuna in het land was bij uw arrestatie in februari 2008 én dat Karuna toen al lid was van het parlement (zie gehoorverslag CGVS p.21 en 22). Dit is niet in overeenstemming met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier. Daaruit blijkt dat Karuna in november 2007 in het Verenigd Koninkrijk werd opgepakt en pas in juli 2008 daar werd vrijgelaten en terug gestuurd naar Sri Lanka. Verder blijkt daaruit dat Karuna pas in oktober 2008 tot parlementlid werd benoemd.

Ten vierde verklaarde u dat u, in de periode van uw opsluiting en vrijlating, ongeveer elf of twaalf jaar oud was (zie gehoorverslag CGVS p.23). Echter, indien u verklaarde te zijn geboren in 1993 (zie gehoorverslag CGVS p.3), dan was u in het jaar 2008 reeds vijftien jaar oud, geen elf of twaalf. Het is bovendien weinig aannemelijk dat u als elf- of twaalfjarige in 2008 zou zijn opgesloten. Aldus moet het CGVS concluderen dat u niet duidelijk kan aangeven wanneer u Sri Lanka verliet. Daardoor wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, dat noodzakelijkerwijze samenhangt met uw beweerde vertrek, ondermijnd.

Ten slotte stelt het CGVS vast dat, wat er ook van zij inzake uw vertrek, uw vrees niet geloofwaardig overkomt. Vooreerst is het niet geloofwaardig dat u uit een politiebureau in Colombo zou zijn vrijgelaten indien u werkelijk door de overheid verdacht zou zijn van betrokkenheid bij de LTTE, zeker in het jaar 2008, toen de oorlog volop bezig was. Daarnaast is het evenmin geloofwaardig dat u nog een heel jaar lang in Colombo verbleef (zie gehoorverslag CGVS p.4) alvorens het land te ontvluchten indien u werkelijk op actieve wijze zou worden gezocht op basis van vermeende betrokkenheid bij de LTTE. Uit wat voorafgaat kan dus worden besloten dat er geen enkele reden is waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in 'High Security Camps' blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de kandidaat-vluchteling aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot een van de door het "UNHCR" opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met "LTTE", zoals u in uw geval trachtte aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de kandidaat-vluchteling daadwerkelijk banden heeft met "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden profiel van verdachte van betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de "Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen", de "Schending van art. 62 Vreemdelingenwet" en "Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de

inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord door een gespecialiseerd medewerker en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door zijn voogd en advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker roept de *“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet”* in en stelt dat *“de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vervolgingsvrees ten onrechte niet onderzocht heeft”*.

3.2. Verzoeker verklaart vervolging te vrezen door de Sri Lankaanse autoriteiten gezien hij verdacht wordt van banden met de LTTE en om die reden reeds gearresteerd en vastgehouden werd. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Verzoeker legt ter terechtzitting enkele nieuwe stukken ter staving van zijn identiteit en asielmotieven neer. Hij legt een fotokopie van een geboorteakte in het Singalees voor met vertaling maar laat na een authentiek identiteitsdocument met foto voor te leggen zodat niet kan komen vast te staan dat de geboorteakte hem toebehoort. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën die op eenvoudige wijze kunnen vervalst worden. Dit klemt te meer nu de fotokopie van de originele geboorteakte (stuk 2) manifest gemanipuleerd werd en op verschillende plaatsen gewijzigd en overschreven werden (zie “name”, “date of birth” en punten 10, 11, 12). Aan de toegevoegde vertaling kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht. De vaststelling dat verzoeker thans gebrekkige aktes neerlegt hypothekeert bijkomend verzoekers geloofwaardigheid nu reeds op 2 januari 2009 in Griekenland vingerafdrukken van verzoeker werden genomen, wat hij aanvankelijk ontkende, vervolgens stelde *“Ik weet dat niet. Als ik lieg, ik geef telefoonnummer en adres. Als u vraagt zullen ze vertellen wat gebeurde met vader en familie”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 17) en dus weigerde te bekennen. Verzoeker toont niet aan wanneer hij zijn land verliet en of hij in 2008 nog steeds in Sri Lanka was. Dit klemt te meer nu verzoeker meermaals verklaarde pas in april 2009 Sri Lanka te hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 11), wat gezien zijn aanwezigheid in Griekenland in januari 2009 manifest gelogen is. Verzoeker betwist, noch weerlegt deze vaststelling in zijn verzoekschrift. Derhalve blijft ze staande.

3.4. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast de geloofwaardigheid aan te meer nu verzoeker nog in contact staat met een vriend in Sri Lanka.

3.4.1. Het verblijf van verzoeker in Sri Lanka tot april 2009 werd verder ondermijnd door zijn onwetendheid over de herovering van Killinochi. Zo wist verzoeker niet of deze herovering door het Sri Lankaanse leger had plaatsgevonden voor zijn vertrek uit Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS, p. 18), wat opmerkelijk is gezien het belang van een dergelijke gebeurtenis en verzoekers verklaringen toegang te hebben tot verschillende televisiekanalen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). De ongeobjectiverde

bewering uit het verzoekschrift *“dat de media niet overal volledig objectief en trouwbaar verslag (kunnen) doen”* kan verzoekers onwetendheid niet verschonen nu hij bekend moet zijn met de grote gebeurtenissen die zijn onmiddellijke omgeving ernstig hebben beïnvloed en aan de grondslag liggen van zijn vlucht naar het buitenland. Voorts legde verzoeker incoherente verklaringen af, of druisen zijn verklaringen in tegen objectieve informatie. Verzoeker verklaarde immers dat Karuna in Sri Lanka was ten tijde van verzoekers arrestatie in februari 2008 en hij daarenboven reeds parlamentslid was (zie gehoorverslag CGVS, p. 21-22) terwijl uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Karuna in november 2007 in Groot-Brittannië werd gearresteerd, hij pas in juli 2008 werd vrijgelaten en hij daarna in oktober 2008 benoemd werd tot parlamentslid. Voorts kan verzoeker deze arrestatie evenmin situeren in de tijd en verklaarde hij toen elf - twaalf jaar oud te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 23), wat onverzoenbaar is met zijn verklaarde geboortjaar 1993. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker evenmin wist hoe oud hij was toen zijn vader vermoord werd (zie gehoorverslag CGVS, p.5), wat gezien de impact hiervan op verzoeker en het hele gezin niet verklaard wordt.

3.5. Verzoekers bewering dat er sprake is van een *“grove generalisatie”* en de bestreden beslissing tot stand is gekomen *“enkel omdat de verwerende partij het (in haar mening) onmogelijk acht dat een Tamil niet geheel op de hoogte zou zijn van de oorlog”* berust op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing die niet enkel steunt op verzoekers onwetendheid over Killinochi. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens het verhoor niet naar details werd gevraagd en hij *“helemaal geen geschiedkundige”* noch geletterd hoefde te zijn, maar dat verzoeker incoherent is over feiten die de kern van zijn relaas uitmaken en centraal staan in zijn eigen familiekring. Overigens gezien het belang van de herovering van Killinochi is allerminst aannemelijk dat verzoeker, als vijftien- zestienjarige, hierover onwetend is gelet op de impact hiervan in zijn directe omgeving.

3.5.1. De geloofwaardigheid van verzoekers arrestatie en zijn problemen met de Sri Lankaanse overheid wordt verder ondergraven door zijn verklaringen op borgtocht te zijn vrijgelaten waarna hij nog bijna een jaar ongestoord in Colombo leefde terwijl hij door de autoriteiten verdacht werd van betrokkenheid bij de LTTE en de oorlog toen nog steeds woedde.

3.6. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt *“zelf geen enkel bewijsstuk voor [te leggen], waaruit blijkt dat haar veronderstellingen enigszins correct zijn”*, wijst de Raad op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en vermeld wordt in de bestreden beslissing. Verzoeker is niet ernstig wanneer hij meent dat de commissaris-generaal bewijzen moet voorleggen *“waaruit op objectieve wijze kan vastgesteld worden dat het persoonlijk verhaal van de verzoeker en datgene wat hem is overkomen niet klopt”* en hem verwijt *“Daar waar de verzoeker uitdrukkelijk verzocht om contact op te nemen met zijn vader en familie ten einde zijn verhaal te kunnen controleren werd hier door de verweerster niet op in gegaan”*. De bewijslast berust immers in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De asielinstantie moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) noch is het de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad ziet bovendien niet in hoe de commissaris-generaal contact kon opnemen met verzoekers vader wanneer verzoeker steeds heeft verklaard dat zijn vader al jaren geleden is overleden. Verder berust verzoekers bewering dat de commissaris-generaal verwacht dat hij zijn lidmaatschap of banden met de LTTE zou aantonen op een onjuiste voorstelling van de feiten nu verzoeker altijd verklaarde niet betrokken te zijn bij de LTTE, maar hij er wel van verdacht werd. Wel werd van verzoeker verwacht om in de mate van het mogelijke de arrestatie en het gebeuren aan te tonen, wat verzoeker thans doet. Ter terechtzitting legt verzoeker meerdere stukken neer waaruit kan blijken dat het hoofd van de tempel werd vermoord. Hij toont echter niet aan dat zijn eigen familie hierbij werd betrokken. Het tempelattest van 20 februari 2006 dat stelt dat verzoekers vader aan de tempel verbonden is, druist immers in tegen verzoekers eerdere verklaringen op het CGVS dat zijn vader al in 2005 werd vermoord. Verder komt de naam van verzoekers vader niet overeen met deze op de geboorteakte. De verwerende partij benadrukt overigens het gemak waarmee valse stukken kunnen worden verkregen in Sri Lanka wat verzoeker ter terechtzitting bevestigt *“natuurlijk is er corruptie in Sri Lanka”*. Stuk 1 van de neergelegde bundel vertoont overigens geen bijzondere kenmerken waaruit de authenticiteit kan blijken nu het onleesbaar

ondertekend werd en overigens aan verzoekers gevangenneming geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan overigens bezwaarlijk menen dat zijn zaak dient vernietigd te worden omdat hij meerdere nieuwe stukken neerlegt. Immers kunnen deze stukken in zoverre ze neergelegd worden conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu door de Raad worden beoordeeld. Voorts volstaat het niet louter documenten neer te leggen maar moet verzoeker aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten zijn daarbij slechts een element in de beraadslaging en dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen. De Raad kan slechts vaststellen dat de krantenberichten, waarvan de bewijswaarde gering is, niet zijn vertaald en overigens niet de minste inspanning werd geleverd om de discrepanties te verklaren tussen verzoekers beweringen tijdens het CGVS-verhoor en deze nieuwe stukken.

3.7. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zijn familie problemen had met de Sri Lankaanse overheid omwille van zijn vermeende betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg beantwoordt verzoeker niet aan het risicoprofiel waarvan sprake in de "*UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka*" (d.d. 5 juli 2010). Deze richtlijnen stellen voorts dat de asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling uit Sri Lanka individueel dient te worden beoordeeld en dat een afkomst als Tamil uit het noorden of oosten niet op zich volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

3.8. Het verwijt uit het verzoekschrift dat "*in de bestreden beslissing baseert de verwerende partij zich enkel op een aantal persoonlijke veronderstellingen en gevolgtrekkingen van haar aangestelde gebaseerd op een aantal veralgemeningen waarbij geen rekening wordt gehouden met het individuele karakter van de asielaanvraag van verzoeker*" is aldus niet ernstig nu uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat het individuele karakter zowel van de asielaanvraag, als van verzoeker zelf werd gerespecteerd nu werd rekening gehouden met alle elementen aangebracht door verzoeker en hij als minderjarige vergezeld werd van zijn voogd en door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal werd verhoord. De vrees voor vervolging van verzoeker werd dus, in tegenstelling tot wat hij beweert, op een adequate manier door de commissaris-generaal beoordeeld.

3.9. Tot slot volstaat de verwijzing in het verzoekschrift naar rechtsleer aangaande het vluchtelingenrecht niet om in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging aan te tonen.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Waar verzoeker stelt dat "*er kan waargenomen worden dat in verzoekers regio nog steeds sprake is van een conflictvaard zoals bedoeld in art. 48/4, §2 c Vreemdelingenwet*", laat hij na deze bewering te objectiveren te meer nu verzoeker, alhoewel hij beweert -maar niet aantoon- geboren te zijn in Noord-Sri Lanka, afkomstig is uit Colombo waar zijn vader woonde en werkte. Verzoeker toont niet aan dat er in Colombo sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK